Радивој Шајтинац

МЕКИ КОШМАР

ОДЛАГАЊЕ ОНТОЛОШКЕ ОБНОВЕ

Дејану Илићу

Једном ће све ово да експлодира
То *ништавило*, како каже Толнаи,
Које почива у предметима.
Разнето, удаљено од смисла и постојања,
Неће више личити на себе,
Ништа неће понети из својих почетака.

Не треба ни очекивати дрво у праху,
Пластичну кашу, метал у зрнима.
Обасути и попрскани,
Неми и прехлађени,
Сасвим одвојени и од речи
И од говора.
Само с неким
Ситним, насумичним сећањем у себи,
На пример,
На запостављено собно цвеће,
Оно што одаје мирис тек да најави хладноћу.

Ни дах од слика,
Ни сенка од речи,
Цветни аларм
У тамном преводу.

БИОСКОП *ДЕМИСТИФИКАЦИЈА*

Милану Ђорђевићу

Објављено је објављено, доступно и читко,
И радујем се што те читам али, без устезања,
Обрадовах се разговором, другачија то беше разговетност,
Без околишања и без узајамног сажаљевања
И без фрустрација у односу на професионалну дикцију.
Још увек надом задихани од видљивих,
Осетљивих, прихватљивих и претпостављених знакова опоравка,
Тог интимног поткожног неолита – занемареног,
И у патетику потонулог Првог страха.
У телефонском разговору пред нашим ћудима
Устукнула је та наша телесна предисторија,
Доста смо савремено били расположени, озарени од аутоироније
И, опет, умилни спрам дуже или краће приче о исходима.
Знам како је, знаш како је,
И твоје кости и твоја кожа и моји нерви и мождани набори,
Слике и зглобови, речи и гестови.

Знамо онај поглед туђег изненађења,
Кад као да се мало очима клекне(?)
Завири под оно што се враћа у зенице
И првотно заседање сугласника у деснима
Или пак спорије искрадање самогласника
Између језика и непца,
Мала школа премијерних искушења
Биоскоп *Демистификација.*

Знам, тек што се није вратио твој гласни смех у *Пролећу*,
После вина и телећег рибића у кајмаку, после Свега,
Па да префарбамо поморанџу уз лед и млеко,
Пред ћеркама, нашим чешким амбасадорима,
Њујоршким илустраторима
И нешто узвратимо у дуету и e-mail десетерцу
Влади Копицлу

МЕКИ КОШМАР

Одасвуд стижу разгледнице,
Ничег видљивог на њима
Сем места, имена и напомене
Све пише.

Где су досегли погледи,
Обављали се разговори,
Остварили боравци,
Зачела памћења
У стиховима,
Потом,
Неће тога бити,
Спасле се раније појаве и касније душе,
Одвикла чула од претњи
Све дише.

Овако је и нејасно и боље,
Јер нема разлога да пише ишта;
Разгрнути остаци версичке воље
Дишу ко плишане зверке из обданишта.

ТИШИНА НАКОН ЋУТАЊА

Ми смо туђа халуцинација,
Засузимо после уопштавања
И залутали смо у ову рушевину,
Узалуд, рано устајање, умивање, шминкање,
Маскирање росом, отресање прашине,
Причамо много, уста не затварамо,
А одозго, из самих небеса,
Примете се као несталне румене латице,
Дупља, језик и непца.

И зато нам је нејасно шта беше ово
Пре рушења, пре нашег доласка,
Школа за несаницу, лечилиште
За одвикавање од бескрајног говора,
Надлештво, висока она адреса
Где никако да се договоримо с видарима
И тешитељима око цене, око услуге.

То је, то је;
И одједном стиже тренутак
Кад се низ стрмо тло
Сурвало оно маково зрно,
Сравнило нас са овим здањем,
А тек што нисмо све изустили.

ГРАФИКОН *ERROR PATETIKON*

Треба најзад и умрети једном,
Безбрижно угинути
Као да си се досетио
Докрајчити доживотна растојања,
Прихватити чињеницу
Да тегобе нису обећавајуће
И осванути прострт преко службене белине,
Нем као морски шљунак
Под небесима, под голим стопалима.

Тако се то годинама и деценијама
Каменило и каменило;
Превелика и чулима подржавана
Справа од прашине и говора
Погостила се,
Покаткад заболела,
Покаткад засјала,
Рекла шта је хтела,
Спасоносно зађутала.

ЛЕДЕНИ НАРЦИС

Све стоји,
Ћути и сенчи,
Оно одозго се таложи,
Оно одоздо испарава;
Ни гласа, ни јавке, ни знака.
Изнутра се само обрушава
Сад већ безбојна и немушта оплата,
Свети се неизбежно склониште,
Цвили самосажаљење.

Мој потомак је у праву.
Из овог симпатичног безизлаза није ми лако отићи,
Половина пртљага је спакована,
Послушна, питома,
Половина разбацана, непрекорачива,
Режи љутита и повређена.

Ни нестрпљења изнутра,
Ни очекивања споља;
Створ ког је из њега самог истиснуо демон,
Оставио и без сна и без зебње,
Љуштура у којој празнина
Након дисања и свих порука
Опонаша узалудну пристрасност.

НАЧЕЛНИ ЕПИЛОГ

Довде стигох следећи ненаписано.
Говорих у себи
Да би се разумело,
Баш овако,
Са златним закашњењем,
Да би талози и исечци,
Да би сећање и самоповређивање
Били бољи од исказа,
Јачи од словних вируса,
Отпорни на општу трулеж
И знакове логичке терапије;
Нити да значи, нити да казује,
Него
Да зрачи, да емитује.

Пре ритма и текста,
Пре порука и опстипација,
Треперио је кристални трун
Између ћутања и коже,
Засењивао и заслепљивао
И само се најупорнији, преморени сјај,
Неизбежан и личан,
Преобразио у намеру
И запао тамо – у мождану плавет,
Покренуо прсте и усне,
Отиснуо се кроз стрми шапат.